

SOČA

Glasiło slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

D. JANEZ BLEIWEIS.

V središči slovenskih dežel, v beli Ljubljani vršila se bode dne 19. t. m. velika narodna slavnost. Ta je slavnost bila s prva skromno osnovana ter imela biti omejena na ožji krog osebnih čestilcev, ali kakor mrvice snega oddrobljena vrh gore navzdol hiteč vsak hip narašča in naposled kakor ogrožen pláz prihrumi v dolino, tako je ta misel od dne do dne zajemala večje kroge in je končno, mogli bi reči, ganila ves slovenski narod; da, našla je odmev celó onstran mej naše ožje domovine pri naših slovanskih bratih.

In čut, ki nas vse pri tem navdaja, je najplemenitiši, kar se jih more roditi v človeškem srcu, namreč čut hvalečnosti. Ves slovenski narod slavi denes moža iz svoje sredine ter mu priznava velikanske zasluge, ki jih ima ta njegov sin za celoto.

Ta mož je **JANEZ BLEIWEIS**, ki ta dan učeka svoj sedemdeseti rojstni dan.

Gost mrak ležal je nad slovenskimi pokrajinami, ko je pred petintridesetimi leti z „Novicami“ v roki stopil med svoje brate, ki se večinoma niso zavedali svojega rodú ali so se celó sramovali svoje matere. On je šel med zaničevani narod, vzdignil ga je iz praha, spodbujal ga je in učil ter mu odprl hram znanja in omike.

Tukaj nam ni mogoče in tudi ni potrebno razlagati, kake zasluge ima ta mož na literarnem, gospodarskem in političnem polju. Vsak količkaj zaveden Slovenec — in tudi njegovi protivniki — je poznajo. Bleiweis je zaspanemu in nezavednemu narodu odprl oči, da se je jel počasi zavedati svojega rodú in svojih pravic, da namreč ne sme še dalje ostati hlapec, kjer mu pristoji biti gospodar.

Odkar je v Avstriji začelo ustavno življenje, nahajamo ga vedno na braniku borečega se za pravice slovenskega naroda. Tudi breme starih dni ga ni potlačilo, še v zadnjem deželnem zboru videli smo ga, kako je silno vihtel uma svitli meč, da, mogli bi reči, da mu je rasel pogum in odločnost z drzovitostjo in brezsrčnostjo protivnikovo.

Ta mož je zaslužil, da se ga hvaležno spominjamo. Ali bolj nego vse diplome, čestitke in najzgovorniške besede, proslavil ga je narod s tem, da ga imenuje svojega očeta.

Njemu bode pa te dni, ko ga bodo pozdravljali možje iz vseh slovenskih pokrajin, gotovo najslajše zadovoljstvo, največe plačilo za ves trud, veselo prepričanje, da seme po njem zasejano veselo v klasje hiti in da obeča obilen plod.

Pozdrav goriških Slovencev.

Kjer skrajna se beli slovenska kočá,
Kjer zadnja naših gor kipi navpik,
Kjer skrajna teče reka nam deroča,
Tam je Slovenije edin mejnik!
Po sredi meje kdo med brati šteje?
Protivnik šteje jih vesel ovér;
Protivnik sim! pokaži nam te meje.
Kje so? ne vidim jih nikjer!
Ne ločijo podnebne nas planine,
In reke ne šumeče sred ravnin:
Sinovi smo Slovenije edine
Če duh slovenskih je sinov edin.
Kriilat je duh — ne vstavljajo ga meje,
Prosto čez hribe, čez doline veje;
Kjer zbor živi mu bratovskih duhov,
Tam sredi njih je dragi dom njegov.
In duh edin zares nas veže brate,
Edin ogreva zvesta serca čut,
Čez dole cvetne, čez verhé gorate
Združuje nas duhá, serca perut.
Edina je slovenska domovina,
Ker serca verlih so sinov edina!

Kedo pa zbral rodu sinove je?
Kdo vžgal zedinil nam duhove je?
Skor veka pol je, s krepko kar desnico
Razvil slovensko Ti zastavo si,
Odkar Ti boj začel si za pravico,
Začel Ti boj za očetnjavo si.
Oh, bila je s Taboj le skromna četa,
Sovražnikov je bil ogromen broj,
Če pade četa in zastava sveta?
Če zmaga narodu protiven roj?
Ne boj se, domorodna četa skromna,
Če prav se stavi vojska ti ogromna!
In res! rojakov sveta raste četa,
Sovražni trop topí se dan na dan;
In dan na dan Ti četa bolj je vneta,
In dan na dan sovrag je bolj plašan.
Ti verste nam sovražne si podiral,
Na straži v boji vedno prvi stal,
Ti domovine si sinove zbiral,
Sinove domovine Ti si — zbral!
Kar verlih serc od Soče je do Drave,
Vse zbral okrog domače si zastave.

Zato Te denes narod ves proslavlja,
Oj Ti buditelj in branitelj naš,
Prisego krepko praporu ponavlja,
Ki nosiš Ti ga, oj voditelj naš.
Na boj s Taboj za skupno nam ognjišče
Veseli gremo doma stražniki,
Na boj s Taboj za skupno nam svetišče,
Da zniknejo rodú sovražniki.
Ti mnoge let še čverst pred nami hodi,
Do zmage, slave nas in sreče vodi.

Tabor v Dolini.

(Konec)

O zadnji točki, to je o pogozdenji Krasa, je govoril g. E. Klavžar. Primerjal je ogromne zaeske katere je vlada uže v ta namen potrosila, z neznatnimi uspehi, ki jih je dosegla in poudarjal posebno to, da bi razdelitev občinskih zemljišč pod primernimi pogoji med občanarje v last veliko nagljeje sivi Kras ozelenela, nego vse umetne, dragocene poskušnje, ki se uradoma delajo v namen pogozdenja. Govora, kateremu je ljudstvo pogostoma pritrjevalo, ne priobčimo še danes, ker numeravamo isti predmet v prihodnjih številkah obširnejše razpravljati. — Tabor je soglasno sprejel resolucijo: „Naj vlada, naj deželni zastopi kolikor mogoče pospešujejo razdelitev občinskih zemljišč med občanarje v last; v vsaki občini pa naj se odloči pred razdelitvijo priležen prostor, katerega imajo občanarji skupno z drevjem zasaditi in ki ostane potem občinska lastnina. Za najuspešnejše zboljšanje in zlasti pogozdenje posameznih deležev naj se razpišejo vladna darila in pogozdeni deleži naj bodo, dokler ne morejo dajati nobenega dohodka, prosti vseh davkov.“

G. dež. poslanec Faganel je prav iskreno pozdravil taborce v imenu Goriških Slovencev, G. Novak pa v imenu tržaške čitalnice.

G. tajnik „Edinosti“ Dolinar je prečital sledeče telegrafične pozdrave, ki so došli od raznih strani:

Z DUNAJA. Ni Nemec, ni Italijan obal jadranskega morja gospodar ne more biti. Slavjan Nabergoj.

IZ LJUBLJANE. Na skrajnej meji Slovenstva stojite Vi krepko v bran sovražniku romanskega plemena. V sredini Slovenije borujemo se mi proti nasilju grmanstva. Tam borba, tukaj borba. Živeli hrabri sovojevnik na bregu sinje Adrije, živeli narod naš, živela naša edinost, ki nas veže od Mure do Adrije! Zarnik, Jurčič, v imenu v ljubljanski čitalnici zbranih Slovencev.

IZ LJUBLJANE. Obžalujoč, da smo zaprečeni osobno vdeležiti se zborovanja vašega, kličemo iz vsega srca: Slava vzvišenej ideji slovanski, zjedinenju vseh južnih Slovanov, jedinemu zaščiti naših sovragov; pozdravljamo z gromcem: Živeli vrlji bratje taboriti! — Ljubljanski Sokol. Hubmajer, Podstarosta.

IZ LJUBLJANE. Taboritom dolinskim, ako ne pozabijo naglašati združenja z vsemi Slovenci, iskren pozdrav. — Uradniki glavnega zastopa banke Slavije.

IZ LJUBLJANE. Vojskuj se za pravico, slovenski Tabor, in bitka bo dobljena po hrabrih Primorcih; živeli! — Čitalnica Bizaviška.

IZ LJUBLJANE. Srčen pozdrav rodoljubom taboritom! Italijan naj ve, da živimo Slovenci, zavedni svojih pravic na zemlji slovanski. — Bleiweis.

IZ BOVCA. Izpod mogočnega Triglava, slovenskega velikana, pošiljam južno slovenskemu taboru presrčen pozdrav; blagoslov božji podeli naj mu obilo zaželjenega uspeha, živeli Slovenci! Živela sloga narodne duhovščine, narodnega učiteljstva! — Peter Kobal, dekan.

IZ BOVCA. Bovško-goriški Slovani preoddaljeni srčno pozdravljajo. Slava Živeli taboriti! Živela bratovska Istra! — Sorč.

IZ BOVCA. Junaškim taboritom gromoviti živio, pozdrav! — Bovška Čitalnica.

IZ MARIBORA. Slava! bratom Slovincem borečim se na italijanski meji za pravice naroda; čast, blagor Avstriji, kličo iz Maribora „Slovenski Gospodar“, kojemu na meji nemški za pravico naroda mar i bor. — Dr. Lavoslav Gregorčič.

IZ DIVAČE. Iskreno pritrjevanje vsem razpravljanim točkam, kličemo navdušeno: Živio primorski Slovani! Rodoljubi v Divači.

IZ GORICE. Bratje obristi! Soči bratov ogromni množici zbrani na taboru v Dolini, boreči se za suznjega naroda blagor, bratovsk srčen pozdrav! Zora puca, dan se znava za Istrana! Živeli taboriti! Solskanska Čitalnica.

IZ SV. PETRA. Primorje, bramba slovanstva napram italijanizmom, delaj na taboru dolinskem za nas, koji smo s vami. — Zagorski rodoljubi.

IZ MOZIRJA. Slava zbranim buditeljiem slovenske Istre! Pokažite svetu, da čuvate svoj rod, svojo zemljo! Živeli! — Rodoljubi gornje Savinske doline.

IZ MOZIRJA. Taboru u Dolini kličemo: Pogumno naprej! Vaši sklepi so naši! Naj cvete istinita južnoslovenska Edinost! — Trg Mozirje.

IZ MOZIRJA. Bodite skala na Adriji proti vragom! Živeli! — Čitalnica.

IZ VARAŽDINA. Domoljubi grada Varaždina kličemo sakupljenoj braći na braniku proti dušmanom slovenstva: Slava, i priporučamo junaško uztrajnost. — Petrovič. Načelnik Grada, Vickovič. Predsednik Dvorane.

IZ CELJA. Spominjajoč se našega Žalskega tabora kličemo Slovenci savinske doline: Ura! primorskim Slovincem, hrabrim braniteljem slovanske Adrije. — Kapus.

IZ PODNARCA. Daljava brani nam Gorenjcem osobno z vami, predragi taboriti, povzdignoti svoje glase v obrambo naših skupnih svetih narodnih pravic, zato vam najbolji vspeh želeči kličemo izpod sivega Triglava ko dobri Avstrijani i zvesti Slovenci: Živeli zjedineni južni Slovani, živela vzajemnost slovanstva! Kakor burni val ob sivi skali razdrobi, italijanska grabeljivost naj v prah se razkadi. — Društvo Sloga v Kropi.

IZ PODNARCA. Navdušenim srcem Vam kličemo: Živela Avstrija, Živeli združeni Slovani čuvaji avstrijskih južnih mej! — Kropinsko-Kamnogorska Čitalnica.

IZ TOLMINA. Tolminska čitalnica pozdravlja presrčno tabor v Dolini vjemajoč se popolnoma z vsemi točkami programa. Živela Edinost! — Odbor.

IZ AJDOVŠČINE. Kličemo: Na mnogaja leta živela Bosnoj i Hercegovinoy razširjena Avstrija, večna slava in zahvala našem presvitlemu caru, Franju Josipu, i vsem drugim osvoboditeljem naših bratov jugoslavjanov iz turškega petstoletnega mučeništva. — Rebkov, Volkov, Hmeljakov.

IZ AJDOVŠČINE. Strinjaje se popolnoma z vsemi točkami, kličemo slava Francu Jožefu prvemu, živela slovanska edinost! — društvo Edinost v Ajdovščini.

IZ LOGATCA. Živeli združeni vrlji slavni tržaške okolice, Istre, vi neustrašljivi čuvari obal jadranskega morja, hrabri branitelji svetih narodnih pravic ter celokupnosti Avstrije zoper predrzne italijanske poželjivosti, tisočeri živijo, slavaklici done iz grl pri vas v duhu pričujočih — Logaških narodnjakov.

IZ LOKE. Bratovski pozdrav in najboljši vspeh

vsem taboriom. Živi naš presvitli Cesar in zvesto mu udani narod slovenski! — Škofjaloška Narodna Čitalnica.

IZ BOROVNICE. Presrčen pozdrav in mnogo vspeha vrlim taboritom; živela Avstrija! Živeli Slovani! Nazdar! — Bralno Društvo v Borovnici.

IZ POSTOJNE. Izpod sivega Nanosa doni vam tisočkratni Živeli vrlji Slovenci Primorske. Slava vam! pogumno napred! — Postojnski Slovenci.

Z OPCI. Opeški Slovenci, kterim ni mogoče tabora se vdeležiti, kličemo vam vsem trikratno: Živili, vrlji Slovenci primorski! — Ivan.

Predsednik g. Dolence sklene z iskreno zahvalo vsem taborcem za ogromno deležitev in za vzgleden red zborovanje.

Pevci so zapeli še cesarsko pesem, in ko so končali, gromelo je po taborišči: Živijo naš cesar Franc Josip I., živela Avstrija!

Gosta gruča se je na to začela trgati in družiti v manjše čete, ki so pevajoč v najlepšem redu, a navdušenega srca odhajale proti domu.

Naj še omenimo, da so se deležile nekatere občine in društva se zastavami tabora, tako občina Klane, Pasjvas, Kubed z Istre; Barkovlje, Rojan, Sv. Ivan, Bazovica in Skedenj iz tržaške okolice. Ipavska zastava se je pa med vsemi odlikovala in je tudi v Trstu največji pozor vzbudila.

Tabor v Dolini je bil v vsakem oziru sijajen; vrljo politično društvo „Edinost“ se sme po vsej pravici z njim ponašati. Najbolji dokaz pa za znamenitost, ali bolje za impozantnost te vseskozi dostojne patrijotično — narodne demonstracije je srdito škripanje in neprestano cvilebe oih lahonskih lisc, katerim je „Edinost“ z Dolinskim taborom pogumno na rep stopila.

Daniti se je začelo na narodnem podnebbi tužne Istre; slovensko ljudstvo je razkrilo svoje pravo lice, povedalo je razločno, da je iz dna srca vdano svojemu cesarju in da ljubi svojo skupno domovino — Avstrijo, da pa hoče slovensko ostati in da zahteva v tem oziru, da se mu spoštujejo in dejansko priznavajo njegove pravice. Mi smo slišali, kako se je zahvalil g. vladni zastopnik, smo si pa tudi zvesto zabilježili njegovo lepo zagotovilo. Čez leto in dan hočemo poročati, ali je bilo kaj zruja v njem — ali le prazne besede.

Dopisi.

Iz Sežanskega okraja, 12. nov. (Izv. dop.)

Na moj zadnji dopis v 41. šte. „Soče“, v kterem sem obilnih naklad na davke omenjal, oglašil se je s poslanico v 43. šte. g. okrajni šolski nadzornik sam, češ, da nisem pisal resnice.

Da je pa to, kar sem pisal, popolnem resnično, sklicujem se na ude c. kr. okrajnega šolskega sveta in v odgovor poslanici navédem še sledeče.

Da šole v našem okraju niso pomanjkljive, nisem nikoli trdil. Menil sem le, da bi se šolska poslopja, kjer so stara in pomanjkljiva, lahko popravila, t. j. da bi se okna in sobe po zmožnosti zvikšale ter tako z malimi stroški isto doseglo, kakor ko bi se draga nova poslopja zidala. Na ta način bi se dovolj svetlobe v šolske sobe pripravilo, iste bi bile bolj zdrave, a stroški bi bili vendar-le zdatno zmanjšani. Koliko se je zadnjih 7 let za šolska poslopja v našem okraj

tem primeru v našej slovenščini e prav, ne a, zakaj da ne tudi v srbsčini in hrvaščini? zakaj je tam a prav, ne pa e? Gosp. Jagić bi najbrž odgovoril, da zato, ker se tam stari polglasnik sploh v a spreminja, ne v e. Ali tudi v našej kranjščini se spreminja v a, kedar koli ne ostane polglasnik. Izjeme so kaj redke, in tako ali tako opravičene. V kranjščini stoji potemtakem v tem primeru praviloma a.

Ravno tako praviloma pa stoji, kakor radi pritr-dimo, v ogdeaterskem in koroškem narečju in v hrvaš-kejš kajkavščini a, in kedor piše katero le-teh narečij, mora pisati: č e s t, d e n itd. To so res vse kolikor toliko naša narečja, ki lahko v marsičem obogate našo književno slovenščino. Tudi imajo pravico tirjati, da jih ne prezirajmo, kedar se ima v slovstvenem jeziku kar si bodi še ne določene tako ali tako do-ločiti in za trdno ustanoviti. Vendar pa ta pravica ne gre vsem v enakej meri. Hrvaški Slovenci ali Bez-jaki, kakor je imenujejo naši prvi pisatelji, — ime pomeni ljudi, ki svoj jezik s tujim mešajo, in je še dan današnji v Primorju dobro znano, — ti so svojo pohrvačeno kajkavščino sami popustili in popolnoma v hrvaško-srbski tabor z b e z l j a l i — beseda mi je po sili ušla iz peresa, ne bodi mi za greh šeta! — Ogrski Slovenci, naši prekmurski bratje, pa se še vedno ubijajo z nekako mažaronsko literaturičico in se ne smejo dosti meniti za nas. Ne bomo tajili, da se je v obeh teh dveh narečjih mnogo dobro zrnco ohranilo, ki bi bilo škoda, ako bi se pogubilo; ali mi bi smeli v naš književni jezik take stvari le v tistej obliki jemati, ki našem slovniškemu sestavu ne na-sprotna.

(Nadalje prih.)

LISTEK.

Pravopisne opazke.*)

(dalje)

I.

Staroslovenska „jer“ in „jerek“ imenovana gla-sova, t. j. kratka zamokla u in i, sta se v našej slo-venščini — pa tudi v srbsčini in češčini — uže pred mnogo sto leti, kjer nesta popolnoma oslabela in iz-ginila, tako izenačila, da ne bilo več nobenega raz-ločka mej njima: nastal je naš še zdaj navadni pol-glasnik. Ali le-ta stari polglasnik je po večini našega naroda dan današnji le v kratkih zlogih v navadi; v dolgih t. j. zavoljo posebnega naglasa raztegnjenih zlogih — pa tudi v nekterih nenaglasenih kratkih — pa se je spremenil v polne, čiste glasove. V češčini in srbsčini se je ta sprememba tudi v kratkih zlogih vse-lej zgodila; kjer namreč polglasnik uže prej ne po-

*) V zadnjem listku je na drugej strani v srednjem ste-riču od zgoraj mej besedama „namenj, temuč“ po tis-kearneji pomoti nekoliko vstic izpuščenih. Stavka, ki sta po tej pomoti zgubila eden konec, drugi začetek, sta: „V poslednjem oziru je n. pr. celo Vukov pravopis, ako se piše brez naglas-nih znamenj, nezadostljiv; srbsko vsakdanje pismo more le tisti prav brati, ki srbski govoriti zna. Celo površni in nepo-polni pa so v tem oziru semitski pravopisi, ki v vsakdanjej rabi ne opuščajo le naglasnih znamenj, temuč, kakor je obče znano, tudi skoraj vse samoglasnike.“ Druge manje pomote, kakor: fonetični namestu fonetični, je je namestu foje, na namestu ne itd., upamo, da blagovoljnih bravev neso motile.

polnoma izginil, tam se je spremenil v češčini v e, v hrv.-srbskem jeziku pa v a. V našej slovenščini pa je sprememba v raznih krajih različna. Proti severu, na Ogerskem in v sosednjih krajih na Štajerskem, v hrvaški kajkavščini in na Koroškem, se govori, kakor v češčini, e: č e s t, d e n, m e š a, m e h, s e n j e, s e t itd., na jugu, to je zlasti na Kranjskem, v so-sednjih krajih na Štajerskem in na Primorskem, pa se govori, kakor v hrvaško-srbskem jeziku, a: č a s t, d a n, m a š a, m a h, s a n j e, s a t itd. Le po nekte-rih krajih na Goriškem se je ohranil, kakor se mi zdi, tudi v dolgih zlogih nekakov polglasnik. Ali se-veda občno slovenska le-ta goriška izreka nigdar več ne bo; pa bi se tudi v olikanem govorjenju nič kaj prav ne podala. Ostaja nam tedaj le to vprašanje:

Kaj je prav, in kako je pisati v tem primeru v književni slovenščini, e ali a?

Seveda je to bolj pravorečno, kakor pravopisno vprašanje, in tedaj morebiti nepričakovano pod napi-som „Pravopisne opazke“; ali mi se tega vprašanja tukaj uže zato nočemo in ne moremo ogniti, ker stoji v tesnej zvezi s čisto pravopisnim vprašanjem, o ka-terem bodemo pozneje govorili.

Kako je tedaj pisati v književnej slovenščini, č a s t, d a n, m a š a, m a h, s a n j e, s a t, ali pa č e s t, d e n, m e š a, m e h, s e n j e, s e t itd.?

Sloveč slavenski jezikoslovec, V. Jagić, trdi (Rad IX. str. 94.), da je v našej slovenščini le e prav, in tako mislijo deleatur imeada ne le štajerski in koroški pi-satelji, ki se v tem drže svojega domačega narečja, te-muč tudi nekteri kranjski, ki so v poslednjem času začeli pisati: č e s t, d e n itd.

Tej misli nasproti moramo vprašati, ako je v le

potrosilo, ne vem na tanko; da se je pa to leto v ta namen blizu 1500 gl. izdalo, smem brez skrbi trditi. Vprašal pa bi tudi: Koliko bi se bilo pa še le izdalo, ko bi bil okrajni šolski svet predlagane stavbene načrte g. nadzornika odobril? Za šolo v Repnemtabru je priporočal g. nadzornik načrt, ki ga je bil dal narediti, in po tem načrtu bi, kakor se mi zdi, stavbeni stroški kakih 6 tisoč iznašali; pa udje šolskega sveta so se tega prestrašili, in g. nadzornik se še gotovo spominja, kako se je diecezni zastopnik, pred. g. dekan, začudil, da so ti stroški ogromni. Načrt je bilo treba popraviti, nepotrebne reči izpustiti, in tako bo okrajni zalog zdaj le 2900 gl. plačal, občina pa bo pesek, kamenje, vodo in apno ter prostor za poslopje sama priskrbel, kar je, se ve da, tudi kakih 1000 gl. vredno. G. nadzornik vpraša na to, kje je drugih po 6—8 tisoč gold? Ko bi se bili njegovi načrti in vsi njegovi predlogi sprejeli, bilo bi se za to šolo na Repnemtabru gotovo kakih 6000 gold. potrosilo. Ta šola bi bila za 84 za šolo ugodnih otrok. Zadal bi se bila tudi v Povirju nova šola za 156 za šolo ugodnih otrok, in v primeru s številom otrok bi morala ta šola veliko večja biti, in ako prva 6, ta vsaj 8 tisoč gl. stali. V Povirju pa se je šolsko poslopje, ko se je g. Suc kot izvedenec in ud c. k. okrajnega šolskega sveta po natančnem pregledu prepričal, da je zidovje in še posebno zdravo, izvrsten hrastov podstrešni les v dobrem stanu, po njegovem načrtu z blizu 500 gold. ravno tako popravilo, da šolska soba in učiteljevo stanovanje popolnem zadostujeta, in tako se je s primeroma malimi stroški isto doseglo, kakor ko bi se bilo novo poslopje sezidalo. Res je sicer, da je dal g. nadzornik svoje načrte na tanko po postavi narediti; toda pomisliti bi moral, da je šolska stavbena postava za Dunaj, Gradec, Trst in druga mesta ravno tista, kakor za Repentabor ali Povir, in vendar bi bilo nespametno, ko bi se v vaseh ali sploh manjših krajih, kjer so razmere skoro popolnem drugačne, v vseh posameznih podrobnostih šolska poslopja posnemati hotela; kajti tu hiše niso nakopičene, da bi čist zrak v sobo ne dohajal, in ulice ne tako ozke, da bi svetloba notri ne mogla, torej bi bilo tudi zelo nepotrebno, ko bi se vedno le na postavno velikost oken ali postavnih meter prostora z vsakega učenca oziralo, pri tem pa po drugi strani morda nehoté zdravju mladine škodovalo, ako bi pri nas navadna burja še toliko laže vse poslopje prepihaval, da bi se o takojšnjih dnevih celo kuriti ne moglo. Sicer pa menim, da stara šolska poslopja, če so bila tudi pomanjkljiva, vendar niso mogla biti tako neprimerna in nezdrava; kajti nahaja se mnogo odličnih mož, bodi si gg. župnikov, dekanov, škofov in nadškofov ali tudi posvetnih uradnikov in učenjakov, ki so stare ljudske šole obiskovali in visoko starost doživeli, pa marsikteri izmed njih je še v starosti občudovanja vredno krepkega života ter boljše vidi, kakor večina mladenčev iz novih šol. Da so učitelji predobro plačani, tega v svojem dopisu nisem trdil in sploh ne morem umeti, kako bi bil to g. nadzornik iz njega posneti mogel; da dobrega učitelja ni lahko preplačati, to tudi sam priznavam. Da je pa več kot 90 od sto kmetovalcev na deželi, ki imajo manjše dohodke, kakor učitelji, tega mi, upam, tudi g. nadzornik ne bo oporekal; in vendar, koliko dela vsa družina ubogega kmeta skozi celo leto, kako živi, koliko pridelja, koliko dohodkov pride na vsako osebo in koliko je od teh dohodkov učiteljem za nagrade dati mogoče? Nisem pa zoper to, da bi se v resnici zaslužnim in potrebnim učiteljem nagrade dajale; ali to naj bi se zgodilo iz drugega (deželnega ali državnega), ne pa iz tukajšnjega okrajnega zaloga, kterežga skladajo občani, ki že najviše šolske naklade plačujejo, več kakor 100 tisoč zastanih davkov dolgujejo, a vrh tega so še z neštevilnimi drugimi nadlogami obteženi, ker se tako z vedno večimi nakladami in bremenami hitreju in gotovemu propadu bližajo. Da pa pri tej priložnosti g. nadzornik o deželnih služabnikih, vrtnarjih in čuvajih kmetijske šole in o gluhomemičnih deklah (kterih ne plačuje Sežanski okraj sam) govori, je zelo nepotrebno; ako je uže namreč dohodke učiteljev z onimi drugih deželanov primerjati hotel, naj bi se bil vendar na najbliže, t. j. na tiste ozri, ki morajo učiteljem plačo skladati.

H koncu g. nadzornik izreka, da na druge opazke mojega dopisa molči, dokler ne pokažem svojega lica. No, moje lice vidite, g. nadzornik, skoro pri vsaki seji šolskega sveta v Sežani lahko; ako pa morda želite, pripravljem sem tudi vsak čas, da Vam se osebno predstavim ali Vam tudi ime naznamim. Sploh pa upam, da bode naš novi gospod predsednik okrajnega šolsk. sveta, ki šolske razmere gotovo dobro pozna, pač na to delal, da se ubogemu našemu kmetu, ki mora 45 od sto za same šole plačevati, bremena olajšajo, ne pa povečajo.

Z Banjšic dne 11. nov. (Izv. dop.) Današnji dan je naši občini rešenje prinasel, začel se je namreč lomiti strahoviti „šekvešter“, pod kojega je bila djala neusmiljena [gospa „ledenega srca“] pre-mnogo naših jesenskih pridelkov. Sneg, ki je padal na vernih duš dan, pokril je veliko pridelkov po poljih, ker ni bilo mogoče popred je domu spraviti; mesec vinotok je pač hotel letos biti vodotok. Vsled te-

ga je nekaj blaga segnjilo (zlasti fežol in prelepa ajda), nekaj je pa zmrznilo (kakor kapus, repa, korenje); in tudi to bo rado gnjilo, če mu gorek dež zmrzala ne uzame. Zato nas je danes zelo veselilo, ko smo zaslišali poldansko zvonjenje od južne strani, ker to pomeni, da pride kmali dež. Lepi glas zvonov iz Bat, Deskle, svete Gore in Grgarja se je tako slišal, kakor bi bili zvoniki na naši planoti. In vse to zvonjenje, zlasti dolgotrajajoče nabivanje iz Grgarja, kjer so letos v čast sv. Martinu postavili novo cerkev in zvonik, nam je danes čeznavadno dopadlo, ker nam je obetalo, česar smo si želeli. Za tri ure potem je prišel dež, ki razjeda visoke zamete snega in lomi strahoviti „šekvešter“. Bog daj le še to, da bi se brez novega snega razvedrilo in listje nabrati pustilo, ker bi brez stelje živina, ta prva in zadnja podpora gorskega kmeta, v mlakah poginila. Bog nam daj, da za dežjem svetega Martina pride lepa, suha zima!

Veseli nas, da je, kakor si „Soča“ povedala, naš rojak g. Kumar Val. postal začasen vodja novi deški ljudski šoli v Gorici, ktero so hoteli nekteri p. t. j. c. „ledenega srca“ za „nemško“ proglasiti. Čestitam g. rojaku iz gorskega srca in vsoščimo da se začasnost v stalnost spremeni! Vse za blagor našega nesrečnega, a dobrega naroda!!

Iz Soče 13. nov. (Izv. dopis.) Draga Soča! Le redko se bere v tebi kak dopis iz naše gorate in divjeromantične okolice in še danes ti nemam kaj veseliga poročati; ker naznaniti ti moram 2 nesreči, ki sti se prve dni t. m. tukaj pripetile. Dne vseh svetnikov popolne, ko se je ravno verno ljudstvo vdeležilo navadne službe božje, zgorela je 4 letna deklica, ki se je zaradi mraza sama pri ognuji na ognjišči grela. Rečica je bila brez varnosti. Starši bi ne smeli nikoli malih otrok brez varu. doma puščati; ker nesreča nikoli ne spi.

Še večja nesreča se je godila drugoga dne v Zaskalski planini, 2 uri daleč od Soče, kjer je 45 letni čvrsti mož, Anton Komac h. št. 135. zmrznil. Rajniki je delal že več let pri g. Goričniku v Bohinjski Bistrici pri drvih. Bil je zelo varčen in marljiv delavec, in si je še svojo varčnostjo in stanovitim trudom lepega denara priskrbel. Zadnji dan oktobra t. l. se je po dokončanem delu vrnil na svoj dom. Šel je čez Komno, zelo težavno in nevarno pot in prišel do Zaskalske planine.

Tukaj je onemogel on in 2 sterpa (mladi kozici) ki ju je se seboj peljal in našli so 5 tek. meseca njega in sterpa, ki sta tudi poginila.

Kakor iz gotovega vira vem, sta šla blizu njega pozneje še dva druga Sočana in slišala nek glas, pa boga se, da strahi, sta jo naprej potegnili. Kako dolgo bodo še ljudje verovali na strahove? Ne daleč od rajncega je visela na brinji njegova torba, v kateri je bilo 45 gl. Zapustil je rajniki zalujočo soprugo in troje otročičev. Ravno na tem kraju in ravno v jesenskem času bi bila pred 2 leti brat in sestra, ki sta šla košutnik (gentiana lutea) brat, da bi ga na Koroškem prodajala, kmalo poginila.

Veter in megla sta pritegnila; snežiti je jelo, morala sta siromaka pod še precej veliko skalo tri dni preživeti. Redila sta se od rušjeve korenine, ktero sta kuhala (Rhomnus alpina). Spod zneza sta si pulila brinje (Juniperus communis) za netilo. Sreča, da se je za 3 dni potem zjasnilo da sta zamogla reveža odnesti pete smrti s prepričanjem, da košutnik je res grenak.

Iz Gačka v Hercegovini, 22. oktobra (Izv. dop.) V istini, minulo je uže mnogo časa, od kar vam je moje zadnje pismo došlo, toda važnega se ni dogodilo.

Vreme je še vedno slabo in za nas osobito neugodno, ker smo še zmiraj pod milim nebom, ko so nasprotno drugi oddelki uže davno v vojašnicah in v drugih poslopih preskerbljeni. Obleka na meni ni bila uže čez en mesec suha i druge tudi nimamo, da bi se preoblekli. Nij čuda tedaj, da je mnogo vojakov bolnih. Nasledki tacega prehlajenja so gotovo hudi ter vsako bolezen še pospešujejo. Tako je v tekočem tednu v tukajšnji provizorični bolnišnici prostak (lovec) na tiphusu umrl. Koliko žrtev bo ta bolezen še imeti hotela, ne moremo še sedaj razsoditi. Vsekako ni se nadejati nič dobrega, ako bodemo še dalje pod milim nebom ležati morali.

Še od druge strani nam preti nevarnost in sicer živinska kuga je tudi v tem okraju svoje delo začela; vsled tega moramo pri klanji živine zelo pozorni biti, da se vsled živinjanja kužnega mesa mej nami kakova bolezen vgnjezdi.

Živina je sploh zelo mršava in suha, hlevi so, bogme, v najrevnejšem stanju. Prešičji hlevi po Goriškem so mnogo lepši in čednejši, kakor pa tukaj goveji. In vendar ni na Goriškem nikjer umne svinjereje razen pri nekterih inteligentnih posestnikih, kateri še dež. kmet. šoli lahko v izgled služijo. Gnoj je tukaj malo spoštovan, kajti pred hlevom nahaja se povsod velik kup starega gnoja, ki je seveda uže enak kompostu. Na živini se nahaja za polno „laško ali kozanjsko karjolo“ govejeka, kar dela živino, seveda debelejšo.

Ali ni to dokaz prave primitivnosti, koja se le pri neomikanih narodih nahaja? Je-li mogoče, da je živina zdrava v teh revnih okoljščinah? Je mogoče, da ostane okolica zdrava in človeškemu življenju hasljiva? nemogoče.

Evo vam popis tukajšnjih hiš:

Niska kočja je stanovanje Hercegovca; v tem malem prostorčku prebiva on, žena, otroci, mati, oče, sestre, bratje itd. in živina in sicer pri tleh je hlev, enak volkovemu berlogu, brez oken, brez nikakoršne notranje oprave. Vrata zelo niska, kakor pri naših kurnikih. V tej temi biva goveda. Poleg živine in nad hlevom stanuje družina. Prostorček, kojega rabi družina, je od hleva čisto malo in slabo ločen po slabih spletenih stenih. Smrad amonjakov navdaja celo poslopje. Morejo biti takovi prebivalci zdravi?

Okolica kaže biti bogata, ko bi le obdelana bila, toda žalibog, da ni od tukajšnjih prebivalcev kaj tacega pričakovati: „Turek sploh ni napredka prijatelj.“ Uže prvi dan, ko smo pred mestom taborili, je g. nadlajtenant J. Szemán na bregu reke ali potoka Bračanica premož našel in s tem, glejte, še dan danes tukaj menažo kuhamo, seveda brez posebne ekonomije: napravimo gromado, katera potem celi teden gori. A Turek, ki je baš čez 400 let tukaj gospodoval, ni tega našel, čeravno mu je žila ravno pred vrati bila.

Tukaj je malo takošnjih, ki čitati umejo, tem manj pa pisati, o omiki nobenega sledu.

Kedaj ta tabor in mesto zapustimo, ni nam znano; vsekako se nadejamo, da bodemo kmalo proti Mostarju marširali. 12. t. m. smo uže na povelje divizijskega poveljnika proti Zalom Palanki marširali, ko nas na poti neljubi ukaz dojde, v starem taborju ostati. Ugovarjati nismo mogli, ker še tukaj taka navada ni, nego podali smo se zopet v Gačko.

Iz Bune 26. okt. (Izv. dop.) Isti gosp. dopisnik nam piše:

Slednjč smo vendar zapustili naš stari tabor v Gački in po dvadnovnem maršu smo v Nevesinje došli, kjer je še zmiraj štab prve brigade Thodorovich. Veliko ljudstva je nam prišlo naproti skoraj uro hoda proti Gački, v kljub slabemu vremenu in velikemu blatu.

Nevesinje je postalo vse drugačno: hiše, ki so bile brez strehe, so sedaj z deskami in slamo krita, prej je bilo vse prazno, skoraj žive duše ni bilo videti, a sedaj je polna ulica Hercegovcev, ki so se iz Černogore vrnili. Pot ali ulica, ki drži po sredini mesta, je sedaj jako lepa, ko nasprotno pred dobrim mesecem je bil še graben. Z eno besedo mesto se očitno lepša in vsak mestjan je primoran pred svojo hišo grušč itd. napeljati.

Hercegovci so nam [marsikaj] pripovedovali iz prejšnje ustaje in o raznih bitkah s Turci.

To ljudstvo se zelo razločuje od Turkov. Turek bode prijazen, prilizoval se ti bode, a za tvojim hrbtom bo uže prežil z nožem. Hercegovci so prav nedolžni ljudje, kajti oni ne vedo, kaj je hudobija, sleparstvo in druge enake lastnosti, koje so le turčinom lastne. Turek je enak mački.

Po nar. novejših vestih je ustaja v okolici Trebinjski še vedno na nogah, akoravno se uže dolgo po svetu trobi, da je okupacija dovršena. Toda dokler ne bodo Turka popolnoma iz teh dežel iztrebili, ne bode miru, kajti on ni sposoben za civilizacijo. O tem Vam hočem prihodnjč dalje in obsirneje pisati.

Včeraj smo iz Nevesinja semkaj došli in gotovo bodemo tudi tukaj prizimovali. Se ve da ne vsi, kajti starejši vojaki od l. 1868, 69, 70 in 71 bodo na svoj dom izpuščeni.—Tukajšnja okolica je še prijetna, ker leži ravno na cesti, ki pelje v Mostar iz Metkovića.

Politični pregled.

Avstrijska delegacija začela je 7. t. m. v Budapešti svoje zborovanje izvolivši za svojega predsednika Goriškega zastopnika, grofa Coronini-ja, kateri se je z gorkimi besedami zahvalil za veliko čast, omenil je težavno nalogo, katero bosti morali delegaciji v sedanjem resnem položaji omagati, pohvalil hrabrost avstrijske armade, ki se je sijajno obnesla pri Bosenski okupaciji, ter obljubil od svoje strani nepristransko neutralnost, kakoršna se spodobi predsedniku.—Dva delegata gosposke zbornice knez Jablanovski in baron Koller sta koj v začetku zborovanja položila svoja mandata. Zakaj? —ugibajo razni časopisi, a zanesljivega nihče ne ve. Na nju mesti sta prišla namestnika.—Dne 10. t. m. je cesar slovesno sprejel delegaciji in odgovoril na ogovore obeh predsednikov v enakem zmislu. Izrazil je posebno svojo zadovoljnost, da se je Berlinskemu kongresu posrečilo, pretečo opasnost evropske občne vojne zabraniti. Da se ne verne ta nevarnost, ki bi

miru Evrope in avstrijskim interesom hudo žugala, hoče cesarjeva vlada zvesto nad tem čuvati, da se Berlinska pogodba vsestransko izvrši. Cesar je omenil tudi Bosenske okupacije in nje nasledkov. Vlada, je rekel, si bo prizadevala, žrtve, katerih je treba za dokončanje naše naloge v zasedenih deželah, s finančnim stanjem naše države v skladu, in kolikor mogoče na to delati, da se bo mogla uprava obeh dežel iz lastnih dohodkov zalagati. Razmere naše države z vsemi vladnimi so najboljše.

Cesar je dovolil občno pomiloščenje ali amnestijo za Bosno in Hercegovino. Vsi tisti, ki so pri zasedanju teh dežel proti naši vojski kaj storili, pa se zdaj k mirnemu delu povrnili, ali ki se še vrnejo v 14 dneh ter obljubijo pokorščino in slednjič vsi oni, ki so v preiskovalnem zaporu, postanejo deležni pomiloščenja. Izključeni so samo odlični voditelji ustaje, ki so uže zaprti; ali tudi za te se bode pomiloščenje predlagalo, kjer se bo to iz posebnih ozirov pripočalo.

Vojno ministerstvo je priobčilo natančno poročilo o zgubah naše vojske v Bosni, katere niso tako ogromne, kakor so jih razupili turkofilni organi raznih strank in zlasti tržaški in goriški lahonski listi. Vseh mrtvih, ranjenih in onih, ki se pogrešajo ni celó 5000 mož. Kolikor nam je znano, je naša vojska veliko huje trpela zaradi nerednega in slabega oskrbljevanja in vsled neprestanih strapacev po slabih potih in v slabem vremenu, nego vsled bojev. Domov je prihajalo več število bolnikov, nego ranjencev. — O generalu Filipoviču se zdaj uže prav za trdno govori, da zapusti Bosno ter se vrne na svoje prejšnje mesto v Prago. — Nekateri trde, da mu ni prav, da se je uže zdaj toliko vojske domov poklicalo; drugi pravijo, da se ne vjema z birokratičnim aparatom, ki se je na Dunaji načrtal za administracijo v Bosni (in Hercegovini); najverjetnejše je pa, da so se velezasluženemu možu pristudile madjarske in sploh turkofilne intrige, s katerimi se neprenehoma podira in izpodjeda, kar je priborilo junaštvo avstrijske vojske ter s potokom krvi prinetilo Habsburški kroni.

Veliki knez Aleksij je prišel na Dunaj, kder se je te dni, vrnivši se iz Pešte, mudil tudi ruski poslanik na Angleškem dvoru, grof Šuvalov.

Iz Carigrada se poroča, da je Midhatpaša imenovan za guvernerja v Siriji — in da se delajo še vedno vojne priprave, kar kaže, da gerško vprašanje ne bo brez krvi rešeno.

Na Nemškem so nastopili socijalnim demokratom hudi časi, za to se nameravali preložititi ognjišče svojih rovarij v blaženo Italijo; a italijanska vlada jim je nekda protivna. Pruski deželni zbor bo imel letos celih 73 milijonov mark deficita! To je pač več nego kozarec mrzle vode na prusko ošabnost, ki je hotela leta 1874 po zmagah na Francoskem vskipeti.

Razne vesti.

Občni zbor „Sloge“ je bil preteklo nedeljo v Komnu prav obilno obiskovan: deležilo se ga je 36 društvenikov in nad 200 drugih mož. Razprave posameznih predmetov dnevnega reda so bile jako živahne, kar dokazuje, da se kmečko prebivalstvo našega Krasa vrlo zanima za javne zadeve. Poročilo priobčimo prihodnjic. Za danes naj samo povemo, da je zbor soglasno in z navdušenjem pritrđil čestitki, katero ponese posebna deputacija o priliki 70 letnega rojstnega godu narodnemu očetu dru. Janezu Bleiweis-u v Ljubljano. — Čestitko — pesen, katera diči prvo stran današnje številke — je zložil naš domači pesnik prečast. g. Šimen Gregorčič. Tako zna samo pravi pesnik tolmaiti ljudske čute.

Goriška čitalnica se je pretek. saboto sé svojo besedo na korist ranjencem in rezervistom prav posebno obnesla. Z umetniškim okusom zložen program je napolnil elegantno, pa za take večere pretesno dvorano; izvršitev posameznih točk pa je zbrano občinstvo tako zadovoljilo, da je bilo v čitalnici vse prav živo in veselo, kakor uže davno ne. Pa so bile tudi moči na odru, „come il faut“: dva Kobariška skor-

jančka (gospodični P.) sta žvrgolela, kakor bi se bila ravnokar izmej rosnih travic navdušeno dvignila v sinje višave; Vipavski Slavec (gosp. D.), je tudi pri tej priliki v dveh samospvih razvil moč svojega krasnega tenorja in je žel zaslužen pohvalo. Gospod D. je za naše društvo posebno zaslužen rodoljub; ne strši ga nobena overa, kedarga „general“ pozove; in kedar pomaga, je njegova pomoč izdatna. — II. gospej F. in nje polnodonečemu altu si smemo tem več čestitati, ker je stalna pridobitev in ker nas bl. Gospa vselej radovoljno in požrtovalno podpira. Gospica Pist.... se je uže pri raznih prilikah na glasovirji obnesla — to pot pa je v jako teškem komadu (Rossinijevem „Stabat mater“) samo sebe prekosila. — Igra „Vinska brata“ je vzbudila občno veselost, pa se je tudi gladko in naravno predstavljala. Prav hvaležni smo bl. gospej Dr., da nam je bila uljudna sé svojo spretno močjo — ko smo pri drugih Slovenkah, dasi je šlo ne samo za društveno in narodno čast, ampak tudi za človekoljuben namen, zastoj trkali. — Najlepša in naj bolj dovršena točka v celem programu je bil dvospev sé zborom „Kern gradi.“ Neutrđljivi naš pevovodja, g. Hribar, zasluži za to skladbo, zares lavorov venec. — Po besedi, pri kateri sta nas počastila sé svojo navzočnostjo gg. deželni glavar vitez dr. Pajer in c. k. dvorni svetovalec, baron Rechbach, — je bil prav živahen ples do ranega jutra. — Dohodek besede z vštetim doneskom prevz. knezo-nadžkofa (10 gl.) znaša 105 gl., — in pojde ves v korist ubogim družinam rezervistov in ranjencem.

Imenovanje. Gospod France Žepič, je imenovan za pristava in gosp. A. Gvardijančič za kmetijskega opravnika na slov. oddelku deželne kmet. šole v Gorici. Oba sta bila do zdaj nameščena na dež. vino-in sadjerejski šoli na Slapu nad Vipavo.

Imenovanje. Za častnega občinarja so gosp. dr. Jan. Bleiweisa imenovali — kolikor nam je dosedaj znano — občine: Podgora, Rihenberg, Komen.

Deputacija, ktera ponese čestitko jubilantu dr. Bleiweisu v Ljubljano, odide iz Gorice dne 18. zjutrajnim vlakom ob 4. in se vrne v sredo zjutraj nazaj.

Pevsko društvo „Slavec“ v Gorici je imenovalo svojega častnega uda gosp. dr. J. Bleiweisa.

Živinozdravniški pomočnik. Gosp. Karol Faganel, ki je dovršil našo kmetijsko šolo in potem šel na živinozdravniško učilnico v Ljubljano, se je te dni povrnil domov, ter smo po njem dobili prav umnega in marljivega živinozdravniškega pomočnika, ki je javno preskušnjo pod slavnim dr. Bleiweisom izvrstno napravil. Priporočamo ga prav toplo posebno Mirenski okolici in živinorejcem spodnjega Krasa.

Poziv do usmiljenih src. Ker je naglo nastopilo slabo vreme, se želi, da bi se juha revežem, kakor hitro mogoče začela deliti; zaradi pomanjkanja pripomočkov društva, pa ne more ono dotičnih stroškov plačevati.

Podpisani odbor vabi torej velikodušnost Goriških prebivalcev za milodare z gotovim prepričanjem, da se bodo, kakor že mnogokrat, miloserčni skazali, da bodo mogoče tudi letos vpeljati napravo razdeljenja juhe.

Odbor Goriškega društva gospá za podporo revnim.

Program praznovanja dr. Bleiweisove sedemdesetletnice je sedaj do celega sestavljen in bode sledeč: V ponedeljek 18. novembra zvečer ob 1/2 9. uri bakljada. Deležniki se zberó točno do polu devetih na dvorišči čitalničnem. Sprevod ide potem od tod čez kongresni trg, po gosposkih ulicah, čez Turjaški trg in Breg, št. Jakobski most in trg, stari trg in mestni trg do stanovanja jubilantovega „pred škofijo hiš. šte. 16.“ Po odpetih treh komadih vrne se po špitalskih, slonovih in Selenburgovih ulicah v čitalnico nazaj. Godba ga bode spremljevala. V torek 19. novembra dopoludne ob 1/2 11. ure prične se sprejemanje deputacij v čitalnični dvorani. Deputacije naj se zbirajo uro prej v čitalnici. Točno ob dveh popoldne prične se banket v restavracijskem salonu pri Tavčarju na dunajski cesti. Zvečer ob 1/2 8. uri pa bode začetek slavnosti besedi v dvorani narodne čitalnice. Program: 1. Bazin: „Križari na moru“, moški zbor. 2. Slavnostni govor. 3. B. Ipavec: Slavnostna kantata, besede Cimperman-ove. 4. Nedved, „Želje“, samospjev za bariton, poje g. J. Kozler. 5. Nedved: „Popotnik“, moški zbor s čveterospevom in tenor-solom. 6. „Berite Novice“, izvorna veseloigra v 1. dejanji. Vstop k besedi je čitalničnim udom prost; toda preskrbeti si morajo vstopnice, katere se bodo dobivale v nedeljo dopoludne v čitalnici, in veljajo za osobo, na katero se glasé. Vstopnina za vse druge pak je brez izjeme 1 gold. za osebo.

Dr. Bleiweisovo podobo, prav dobro zadeto in izdelano, je izdal tiskar gosp. J. Krajec v Novem mestu. Ta podoba, jubilantu popolnoma podobna, se dobiva tudi pri kujigotrčcu Wokulat-u v Gorici po 50 kr. O priliki 70letnice bo gotovo vsakemu do-

bro došla. Isto tako je fotograf gospod Pogorelec izdelal lepe slike gosp. dr. Bleiweisa, ki se pri njem dobivajo v treh raznih velikostih.

Davorin Trstenjak, slavni naš pisatelj, je praznoval preteklo nedeljo v Ponikvah na Štajerskem, kder je kot župnik nameščen, svoj 60letni rojstni god in 40letnico svojega neumornega pisateljskega delovanja. Izbrano društvo rodoljubov iz Ljubljane, Celja, Marburgu in od drugod mu je prišlo osebnó čestitati; prijel je pa tudi nič manj nego 62 telegrafičnih čestitk od slovenskih pisateljev, drugih narodnih veljakov in društev. Kaj več o tej slavnosti in o jubilantu poročimo prihodnjic.

Javna zahvala.

Lepo se zahvalujemo vsem onim, ki so blagovolili sprejmiti do tihega groba ljubljeno

Suzano Šavnik-ovo.

Hvala lepa tudi Biljenskim dekletom za lepo okinčanje rajke.

Zalujoča družina.

Marke	Wir empfehlen	geschätzt.
als Bestes und Preiswürdigstes		
Die Regenmäntel,		
Wagendecken (Plachen), Bettlagen, Zelstoffe		
der k. k. pr. Fabrik		
von M. J. Elsinger & Söhne		
in Wien, Neubau, Zollerergasse 2, 5		
Lieferanten des k. und k. Kriegsministeriums, Sr. Maj. Kriegsmarine, vieler Humanitätsanstalten etc. etc.		

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà) ustanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja, da bode dne 9. decembra 1878 začela javna dražba (kant) nerešenih zastav III. četrt leta 1877 t. j. tiste, ki so bile zastavljene meseca julija, avgusta in septembra 1877.

V Gorici 6. novembra 1878.

Ravnatelj: D. Lovisoni.

Broj 396.

Razpis učit. služeb.

V tem šolskem okraju se razpisujejo učiteljske službe enorazrednic i III. plačilne vrste v Brestovici, Škrbini i Zvoniku.

Dohodki teh služeb so določeni v šolskih postavah od 10. sušca 1870 i 10. vinotoka 1875.

Prosilci naj vložé svoje prošnje previdene z dokazom učiteljske sposobnosti, najdalje do 20. grudna 1878 pri dotičnih krajnih šolskih svetih.

Prosilci, ki ne služijo v tem okraju, naj prosijo po njem predstavljenih šolskih oblastih.

C. K. OKRAJNI ŠOLSKI SVET

v Sežani, 8. listopada 1878.

BOSIZIO.

<h1>600 kvincev</h1> <p>najboljšega dornberškega vina je po poštenu ceni na prodaj.</p> <p>Natančneje se pozve pri firmi Kavčič et Ferfila na Korenji v Gorici.</p>
